

ԳՐԱՄԱՍ

«Գրքերը, Օճիկը ձգքերը,
 Գլուխը, սպրիտ ձեռքերը,
 և քիչ փոքրը, կրկնական
 եանձնակալ դրանցում»

№ 12 ՀԱՅԿԵՍՏԱՆԻ ԳՐԱԳՐԱԿԱՆՈՒԹՅԱՆ ԱՄԹԻՈՒԹՅՈՒՆ և Ն. Ս. ԵՐԵՂՈՆԻ ԿԱՆՈՒՄԵՆԻ ԵՐԵՎԱՆԻ ԶՈՒՄԵՆԻ ԿՐԹԱՆՈՒԹՅԱՆ ԳՆԱՅԵՆՈՒԹՅԱՆ ԿԱՆՈՒՄԵՆԻ ԿԱՆՈՒՄԵՆԻ 1958

მოფრენილა, მოფრენილა, —
მეგობრებო, აბა, ტაში,
ახალი წლის ლურჯი დილა
ჩვენს ბედნიერ ქვეყანაში.

გაგვახარა, აგვამღერა,
უელი ჩაგვიგებმრიელა,
დელი-ოდელია, დელა,
დელი-დელა, დელი-დელა!

ღაესწართ მრავალს, მრავალს
ჩვენი მხარის უველა ზავში, —
ჩვენს სიხარულს და მომავალს
მეგობრებო, აბა, ტაში.

გაგვახარა, აგვამღერა
და ერთ ხმაზე ვმღერით უველა,
დელი-ოდელია, დელა,
დელი-დელა, დელი-დელა!

ნახატები ან. კანდელაკისა

2827

ახალი წელი

პატარა დალის მამა
ლოცავს წელიწადს ახალს
შვიბს: სიკეთე, ახალბ.
ბეჭევს სუკანს შალის ახლად.
მამის ნათქვამი კუთრის
თავდაღობი მოახერხებო დალის:
— მამა, ახალი წელი
ჩვენს სიკეთეზე არის!

მ. კვიციანი

იცით, რა ჰირვეული იყო რუსულადნი! გუფონარი, ჯიუტი, მტირალა. დიხ. მტირალა! ასე ეჩახდნენ მას იმ სახლში, სადაც რუსულადნი ცხოვრობდა. დილიდანვე მთელ სახლში მხოლოდ მისი ტირილი ისმოდა:
— არ დავიბან! არ ჩავიცვამ! არ მინდა!

რუსულდანს აუარბებელი სათამაშო აქვს, მაგრამ თუ რომელიმე ბავშვი ეწვია, თავის სათამაშოებს არ დაანებებს:
— არ მოვცემ! ჩემია!— ყვირის და სათამაშოს ხელიდან ართმევს.

შემოდგომამზე დედამ რუსულადნი საბავშვო ბაღში წაიყვანა და დეიდა ნატალიას ჩააბარა. თუითონ სამსახურში წავიდა.
— არ გავიხდი!— მაინვე წაიბუხლუნა რუსულდანი და ფეხები დააბაკუნა.
ვიღაც ბიჭუნამ გაოცებით შეხვდა და უთხრა:
— თუ არ გინდა, ნუ გაიხდი!—

რა უნდა გქნა რუსულდანი? დედა აღმაბუქავს ვერ ვერ მოვა,— გაიფიქრა და პალტოს გახ-

და დაიწყო, მერე ქუდიც მოიხადა. ორივე იქვე ჩამოკიდა და ოთახში შევიდა. რუსულდანიც თოვლივით თეთრი ხალათი ეცვა. რომელიც დედამ შეუკრა.

ამდენი გოგო და ბიჭი ერთად არასოდეს ენახა. ოთახში თავის მგზობელ თინას და ნათელასაც მოკრა თვალი.

— რუსულადნი მოვიდა!— დაიცვრა თინამ და რუსულდანიან მიიბრინა.
კოტა ხნის შემდეგ აღმზრდელმა ბავშვებს მიმართა:
— ბაბა, წავიდეთ და ვისაუბროთ!

ბავშვები ვივლი-ხივილით გავიდნენ მერე ოთახში, სადაც დაბალი მაგიდეები და პატარა სკამები იდგა. მაგიდა საუბრისათვის იყო მოწყობებული: ყველასათვის თითო ფინჯანი რძე, პატარა

ქარგავს

ქარგავს, ქარგავს ქაინის
ქარგავს, არ იქნება,
არც ნაწინი კვარგავს,
არც მალე გვანსება!

ნუშია კოსტავა უკრავს
პანწინს თითქმის;
მანანა და თამარიც,
მასზე უფრო დიდები

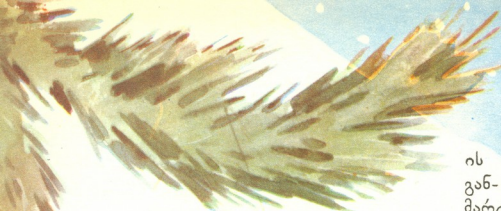
ასე ვერ მოქარგავს
ვევლებს ვერას დიდებით.

მ. კვიციანი

თელშით ფაფა და ერთი ნაჭერი კარაქიანი პური დავლავებინათ.
— არ მინდა, არა!— წამოიყვირა რუსულდანი.

მზია

— ახლა არსად გაეიშვებ,
გარეთ ნუ იჩქარებ.
შეგცევა და ხუჭუჭ თმებს
ძილად დაგიწეწს ქარი.

— ქარმა წაწვა თუ იცის.—
მშიამ უთხრა ბებოს,—
—მატყელს რომ წაწეფ, მიეცი,
მეაბ დაგიწეწოს.

ბ. ბერიძის მიერ

ის
გან-
მარტოე-
ბით იღვა
და დაბღვერი-
ლი უყურებდა გო-
გონებს.

— მოდი, რუსუდან,
შენც ჩვენთან ითამაშე! —
უთხრა ნათელამ და თოჯინა
გაუწოდა.

მერე დეიდა ნატალიამ ბავშვები
ეზოში ღიღხანს ათამაშა. ხან მღერო-
დნენ, ხან დარბოდნენ, ხან ცეკვავდნენ.
მათთან ერთად რუსუდანიც თამაშობდა.
როდესაც ბავშვებს საღიღად დაუძახეს,
ყველაზე წინ ის გაიქცა. მაგრამ საღი-
ლის შემდეგ ბავშვები დასაძინებლად
რომ გაიყვანეს, რუსუდანმა დაწოლაზე
უარი განაცხადა:

—არ დავწევები! არ დავიძინებ! — თქვა
და საწოლთან პატარა
სკამზე ჩამოჯდა.

სუდანმა და ფინჯანი განზე გასწია.

ეგონა, დეიდა ნატალია შეეხვეწებო-
და, ქამერა, ანდა წიგნებს წაუკითხავდა,
სურათებით გაართობდა, როგორც სახლ-
ში დედა და ბებია ელოლიავებოდნენ.

— არ გინდა? ნუ შექამ, — დამშვი-
დეს ბავშვებმა, თვითონ კი გემრიელად
ილუქებოდნენ. რუსუდანმა უყურა, უყუ-
რა მათ და ვერც კი გაიგო, როგორ
მოასუფთავა თეფში და ფინჯანიც გამოს-
ცალა. მერე თინამ და ნათელამ ხელი
წამოავლეს ორ ღიღ თოჯინას და თამაში
დაიწყო.

რუსუდანსაც უნდოდა ასეთივე ლა-
მები თოჯინა, მაგრამ გაახსენდა. რომ
თინას და ნათელას ვერ სთხოვდა. გუ-
შინ ხომ თავისი თოჯინა იმათ ხელიდან
გამოჰვლიდა და სათამაშოდ არ დაანება.

ზამთარი

თურნად ქათქათებს მინდორი,
 ბიჭო, რას უსი კერასა?
 გამოდი, გამოძიკე უდლი,
 რა სჯობს ამ თოვლის ცქერასა!
 შესედე დთოვლილ სერებს:
 უელები უგაუთ სურასა,
 ზამთარი მსოლოდ აძინებს
 ლაჩარს და ბუტუსურას!
 შენ სომ არც ერთი არა ხარ,
 მამ ნულარ დავიგვიანებ,
 თუ გუნდაობს ვერ შესძლებ,
 ჰირს მაინც გაიმზიანებ.

— მოვდივარ, შენი ჭირიძე,
 ცივით და თხილამურებით,
 მეც მიევარს თვალის დატკობა
 ჯანსაღი თოვლის ეურებით!
 ნახე, როგორი ბიჭი ვარ,
 ცივას რომ გავასრიალებ,
 ხან ზედ დავცისვამ მოვურულად,
 ხან თოვლში გაკოტრიალებ!
 თუ გაშეჯობრე გუნდაში,
 ისე ავიწვავ უკურებსა,
 როგორც თონიდან ამოყრილ
 კოსტად დაბრაწულ ჰურებსა!

ოთახ-
 ში სიჩუმე
 ჩამოვარდა.
 რუსულანს მოეწყი-
 ნა და სასწრაფოდ შეუ-
 დგა ტანსაცმლის გახდას.
 გაუჭირდა რუსულანს, რად-
 გან მას ყოველთვის დედა და
 ბებია ხდიდნენ და აცმევდნენ. რო-
 გორც იქნა გაიძრო და ლოგინში ჩაწ-
 ვა. თურმე რა სასიამოვნო ყოფილა სადი-
 ლის შემდეგ ლოგინში წოლა! რუსულანს
 ტკბილად ჩაეძინა.

სალამოს რუსულანის წასაყვანად დედა
 მივიდა და იკითხა:

— რუსულანი როგორ იქცეოდა?
 რუსულანს ეგონა, აღმზრდელი დე-
 დას ყველაფერს უამბობდა.

დედა ნატალიამ კი ასე უთხრა:

— რუსულანი კარგი გოგონა ყოფილა.
 დედა და შვილი შინისაკენ გაეშურნენ.
 ახლა მგზობლები ვაოცებით კითხუ-
 ლობენ: ნუთუ ეგ ის მტირალა რუსუ-
 დანია, რომელიც მთელი დღე ჭირვეუ-
 ლობდაო!

ვაჟები

რ. კახაბაძე

დათუნა ვაჟის ცხენით დაბავსებუბ-
და, ჯვონა, ცხნა მისს ოქით მიჯროლა-
ვო. აგრო, ბადის ღობეს შივასლოვდა.
სეღეს, წითელი ვაშლი მივარაუეს მის-
ქს. დათუნა ცხენი მიაკოვა, ვაშლი
იტიცა და შესძსა:

— უი, შენი გულისა, ერთი ვაშლი
ვიბოჭე!

ვაშლი ხალათის კაღლამი ჩაიღო. ამ
დროს შერე ვაშლიც გამოვარდა. და-
თუნა გამოუღვა, მაგრამ ხალათის კაღლ-
თიდან ზორეული ვაშლი დაუსსლტა და
გუგარდა, ღობის შირიდან კი უვეს სხვა

ვაშლი გამოვარდა. მის მიუტოლდა მე-
ოისი, შესუყო...

დათუნა ხან ერთს ეცა, ხან მეორეს.
ხან შესაქს... რამდენიც აიღო, იმდენ-
ნივე ვაშლი უვარდებოდა და ვაბარე
სულ შორ-შორს კარბოდა. ბიჭს გული
მოუვიდა, რაკი ვეღარც ერთს იჭერდა,
კარბანდა და ატირდა.

აქ მის მიესმარა ღობის კარბის ყე-
რულად მდგარი დიდგდა ხალათი, რი-
მელაც თურმე იმ ვაშლებს სახითიოაც
უვარებდა.

— კერე ერთბაშად ქვლას ვერ დაი-

ჭერ, შეიღო, — უთხრა დიდგდა ხალა-
თს, — აი კაღლა, მიიღე, ერთად ზეერი-
ფოთ.

დიდგდა ხალათს და დათუნამ ვაშ-
ლები წამოჭერიფეს და კაღლამი ჩაწეფეს.
გაბარებული დათუნა შინ გაიქცა,
ცხენაც კი ბადის ღობესთან მივაწეფდა.
შევიდა შინ და დედას მიხანა:

— დედილო, შეხედე, რამდენი ვაშ-
ლი ვაბოჭე!

თურმე დედა ფანჯრიდან უყურებდა
დათუნას ვეკეცობას და იმდენი აუცდა,
რომ ვაშლების კაღლამიც ვერ დაიტყდა.

სკატი

ნატს სურათი
კაღკუღეს
მამის, როცა
კაღლამდა
შე შენაა,
სურათიც
შეკლიბელი
კაღკუღე.

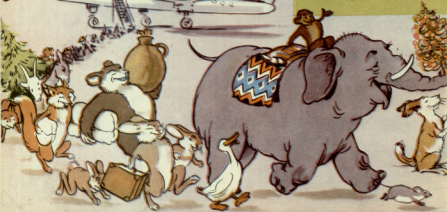
ზ. მკვათაძე

გიგოთა

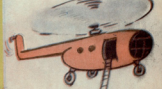
გაგადა მკვათაძე

საბავშვო ლიტერატურის

№ 104 ადრინდა.
ჩვენს კარბთან დაფარინდა.
მოგორავენ კასრები
საბავშვო თაღლითა.

ვერტეფინების სტუმრობა
ნუ ვგონით ზემორობა.
შეკვლედ არის სილო და
მტრედი უზს სილოცად.
ვაღმეილო ზორეული
შეფინებოთ ახალწელს!

დიდედას ფაჩუჩები

დიღით თინა ღერეფანში გავიდა. ფეხზე დიდედას ფოსტლები ეცვა. მადე ბებიას ძახილიც მოესმა:

— თინა, თინა, რა უყავი ჩემი ფოსტლები?

— მე მაცვია!

— აქ მოიტა მადე, შე კუდიანო, შენა! მე რალა ჩავიცვა?

— შენ, დიდედო, ჩემი ფაჩუჩები აწყვია მანდეე და ის ჩაიცივი!..

— არა, მე მართლა კუდიანო, შენს ფაჩუჩებში ფეხი როგორ ჩამეტევა?!

დააბიჯებს აქლემი,
დაამტვრია კაკლები.
სულ რეასი ტომარა,
არც მეტი, არც ნაკლები.
დაჯდა ცოყვი ფრთხილი,
გაარჩია თხილი.

ფასკუნჯებმა ჯანჯულები
ჩამოზიდეს ზევიდან,
სირაქლემა ჯაგნებს ზიდავს
საბაგირო გზებითა.
ლეღვისჩირით, ტბილიკვერით
ჩვენსკენ დაქნეს ბილიკები,

დათვმა—თაფლი,
წავმა—წაბლი,
ზღარბმა—ვაშლი,
მელამ—ნუში,
შოშიებმა—ფელამუში.
წიფლისჩიტამ წიფელი,
ბროწყული წითელი.

კივკვებმა მოიმარჯვეს
ღირა და სალამური.
გიტარა და გულდასტვირი
როიალი საამური,
კრიკინებმა—კიანური,
ლხინი იყოს მხიარული!

კაქკაქები დაბგინან
კრელაკრულა კაბებით.
გაოზინაყი მოხარშეს
საარაყე ქვაბებით,
კვერნები და ცოყვებიც
ტრიალებენ ციცივებით.
მოვოგმანებს ციცარი,
მოაქვს ცომის ფიცარი.

ბევრი რვეული

— ბევრი რვეული მიყიდე! —
შეხვეწა თამარი მამას.

მამამ სურვილი შეუსრულა და
ბევრი რვეული უყიდა.

— მამა, რვეულებს მე წამო-
ვიღებ.

— ამდენს ვერ ზიდავ, შვილო,
შენ ერთი ცალი წამოიღე.

— არა, არა, სუდ მე დავიჭერ!
ბევრი რვეული რომ მექნება ხედში,
ყველას მასწავლებელი ვგვონები!

დათუნია

დათო, დათო, დათუნა,
კოტორილით გართულა,
დამეჭიდე, დათო,
ბეჭები მაქვს ფართო,

ნუ წამაქცევ მსოღოდ,
მაქარს გაჭევე ბოლოს.

აბლი, ბაბლი, ბაბლი,

დათო, კოსოვ, ნუ დამდლი,

შენთვის შენასული მაქვს
უტკბილესი თაფლი.

კაკალი და წაბლი.

ქ. გომიჯანიძე

მოტოციკლით მელიამ
მობრძანება მახარა:
— მოვუტანე ჩიტუნებს
დიპლიპიტო-ნალარა...
ტყუილებს კი, ღმერთმანი,
ალარ ვიტყვი, ალარა!

კატამ ყველი მოახელა,
ხაჭაპურებს აცხობს.
სამ ცალს თვითონ შეეცევა,
ორს თაროზე აწყობს.
აებრაწა ლოყა,
თათი გაილოკა.

შველმა ცომი დაწილა,
გამოვაცხეთ ბასილა.
დაებერა ლოყები,
მთვარესავით გავსილა.
წერო აცხობს ნაშუქებს,
სულ მზესავით აშუქებს.

კარმაშა მამულები

დ. პალაჭორია

ნახატები თ. სამსონაძისა

სოხუმში, ერთ მწვანე მთაზე, დიდ გალიებსა და ვოლიერებში ცხოვრობენ მაიმუნები.

აქ ისინი თბილი ქვეყნებიდან მოიყვანეს და ისეთი პირობებში შეუქმნეს, როგორც თავიანთ სამშობლოში ჰქონდათ. გაუშენეს მწვანე ბაღი, შემოფარგ-

ლეს მაღალი ბადეებით, დარგეს შიგ ხეები,—მაიმუნები ხომ საერთოდ ხეებზე ცხოვრობენ. ამ შემოფარგულულ ადგილებში—ვოლიერებში გალიები დადგეს. თბილსა და მზიან ამინდში მაიმუნები გარეთ გამოდიან და ერთობიან—უნდა ნახოთ, რა საინტერესო!

ეს ერთადერთი საცდელი სადგურია საბჭოთა კავშირში, სადაც ზრდიან მაიმუნებს, მეცნიერები აკვირდებიან მათ და ათანაირ ცდებს აწარმოებენ.

განსაკუთრებით საინტერესოა პატარა მაიმუნების სადგომი. იცით, ისინიც საბავშვო ბაღში იზრდებიან.

პაწაწინა ხელადა
დატრიალდა ხელადა,
ჯამზე წამოპირქვავდა,
ტკბილად ჩამაღერა და
ჯამი ღვინით აავსო
სტუმრის მოსალხენადა.

ორას ოცი სანათით
ჩქარობს თუთიყუში.
დამანახვა საათი,
ჩამომკვიცლა ყურში:
— სმენა იყოს, გაგონება!
— რას იძახი, თუთი?
— ახალი წლის მოსვლამდე
დარჩა ხუთი წუთი.

დათვმა თაფლი ადღლა,
დაგრიხა და გაწელა,
ყველა ბავშვის სახელი
აღვანახით* დაწერა.
ზოგი მტრედმა გაწელა.
ორი სიტყვა დაწერა:
აბა რას წერს მტრედი?—
*ტკბილად დამიბერდი!

მეპირობა მამულებით!

გუ-გუ
გუ-გუ
გუგულლი
აბა ვნახოთ რაღას წერს:
დაესწარიო, ბავშვებო,
მრავალ.
მრავალ
ახალ წელს!

ფეხზე ადგა სპილოცა:
— ტკბილ ახალ წელს
ბილოცავთ

*) აღკვანძი—ნაღუსთ-ფაფის ტკბილეული.

დღეა მათ რვა თვემდე უვლის, შემდეგ კი დედას მოაცილებენ და საბავშვო ბაღში მიჰყავთ. პატარებს პირველად უჭირთ დედის მოშორება, ტირიან, ნაღვლობენ, მაგრამ მალე ეჩვევიან მომვლელებს და თავიანთ ტოლებს.

პატარა მაიმუნებს მომვლელებში თავისი რჩეული ჰყავთ. ზოგს ერთი უყვარს, ზოგს მეორე, ვინც უფრო მეტად ეფერება და ეალერსება.

აი, მე გვიამბობთ, რა ვნახე იქ:

მომვლელმა ქალმა ერთ დიდ ვოლიერთან მიმიყვანა. კუთხეში ჰოზრდლი გალია იდგა, შიგ თოკი იყო გაბმული. თოკზე სარგეცი ფვინა. თურმე მაიმუნებს დაურეცხიათ და თვითონვე დაუფენიათ.

გალიაში ძებნა დავუწყე პატარა მაიმუნებს; ვერც ერთი ვერ დავინახე. თურმე უცხოებისა ეშინიათ და გალიის კერზე დამალულან. მაგრამ, როგორც პატარებს სჩვევიათ, მალე მოსწყინდათ ერთ ადგილზე ყოფნა და იატაკზე დაეშენენ.

ერთი მაიმუნი ჭყიპინით გამოქანდა ჩვენსკენ და ბადეში თათი გამოჰყო. მომვლელმა ჯიბიდან თხილი ამოიღო. პატარამ პირი განზე გასწია. მაშინ მო-

ვლელმა ბალახი მოგლიჯა და მაიმუნმაც პირისაკენ გააქანა. თურმე პატარა მაიმუნებსაც უყვართ საჩუქრის მიღება.

ამ მაიმუნს ნამცეცას ეძახდნენ. ეს სახელი მისთვის სწორედ ზედგამოჭრილი იყო — ხელისგულზე თავისუფლად დაგეტეოდათ.

კარგი წესი აქვთ საბავშვო ბაღში. უფრო მოზრდილი მაიმუნები სუსტებს მფარველობენ, არავის აჩავკრინებენ ამიტომაც ხშირად ნახავთ, რომ მოზრდილ მაიმუნებს პატარები უკან დასდევენ. ამ ჩვენს ნამცეცასაც გამოსჩენია ასეთი მეგობარი. პირველად ბაღში მოსვლისას შემოსევთან პატარა მაიმუნები: ზოგი თმებს აწიწყნიდა, ზოგი კუ-

დით ათრევდა, საკმელიც კი წაურთ-
მევიათ. მაგრამ აი, ისკუპა ერთმა მო-
ზრდილმა მიიმუნმა და ნამცეცას გვერ-
დით ამოუდგა. ამ დღიდან ისინი მეგო-
ბრები გახდნენ.—ნამცეცას ველარავინ
ჩაგრადა.

პატარა მიიმუნებს სათამაშოებიც და-
ლიან უყვართ.

მაკას ჯიშის მიიმუნ კოკის ერთი
წელი რომ შეუსრულდა, დაბადების
დღე გადაუხადეს.

კოკიმ იმ დღეს ბევრი საჩუქარი მი-
ილო, მაგრამ ყველაზე მეტად ყვითელი
იხვი მოეწონა. ჯერ ირგვლივ შემოუა-
რა, როდესაც ნახა, იხვი არ იმძრეოდა,
თითი გაჰკრა, დაყნოსა და იმ დღიდან
ხელიდან არ გაუშვია.

ბევრჯერ ჩხუბიც მოსვლია სათამა-
შოსთვის. სხვებსაც მოსწონდათ ყვითე-
ლი იხვი, მაგრამ, აბა, ვის დაანებებდა!

საერთოდ, პატარა მიიმუნები საკუთ-
რების დიდი მოყვარულები არიან. მარ-
თალია, ლაპარაკი არ შეუძლიათ და
„ჩემია, ჩემიაო“, ვერ იტყვიან. სამაგიერ-
ოდ, თუ ხელში აიყვანთ, ცდილობს
თავისი საკუთრება—პატარა ლეიბი,
მატყუარა საწოვარა. სათამაშოები და
საკმელიც კი თან აიყოლოს. რა, ვიკ-
ვირთ? დიახ, პატარა მიიმუნებსაც და-
ლიან უყვართ მატყუარა და დიდი ხა-
ლისით სწუწნიან.

ზაფხულობით პატა-
რები განსაკუთრებით
კარგად გრძნობენ თავს
სოხუმში, სადაც ასეთი
რბილი და თბილი ჰა-
ვაა. მაგრამ აცივდება
თუ არა, დაბამულ
ქურთუკებს აცმევენ.
ნეტავ გაჩვენათ, რა სა-
საცილოები არიან მა-
შინ! ცოცხალი თოჯი-
ნები გვეგონებათ.

ჩვენ რომ გალიას-
თან ვიდექით, სწო-
რედ იმ დროს ჩამოიარა თეთრხალა-
თიანმა ექიმმა. პატარები უცბად გაქრ-
ნენ. რატომ? იციან, რომ ექიმს ჯიბით
მწარე წამალი დააქვს, ხანდახან ნემსებ-
საც უკეთებს, უბოდიშოდ სინჯავს და
ზურგზე რალაც ბრჭყვიალა საგანს უკა-
კუნებს. ამიტომაც არ უყვართ ექიმი.
პაგრამ ამჯერად ავად არავინ იყო და
ექიმის ჩამოვლა მშვიდობიანად და-
მთავრდა.

ვოლიერში წყლით სავსე აუზი დგას, ზედ საქანელა ჰკიდია. ძლიერ უყვართ აუზში ჭყუმპალობა პატარებს, თუმცა ყველას არა! ახლად მოყვანილებს ძალიან ეშინიათ წყლისა. მაშინ მათი მფარველი— მოზრდილი მაიმუნები მოურიდებლად ავლებენ წყალში, მაგრამ გვერდიდან არ შორდებიან, არ დაიხრჩვესო, და ცურვას ასწავლიან.

ახლა მათი საუბმე უნდა ნახოთ! რას მიირთმევენ? თბილ რძეს და ისიც უთუოდ ტკბილს. თქვენ გგონიათ, თუ შაქარი დააკლდა, პირს დააკარებს პატარა მაიმუნი? არაფრის გულისთვის. ისეთ კვილს გააბამს, იქ გაჩერება შეუძლებელია. ან თუ საქმელი არ ეყო, მომვლელს კალთაზე ჩამოეკიდება და ვიდრე კერძს არ დაუმატებენ, არ მოეშვება.

ერთხელ ასეთი ცდა ჩაატარეს: პატარა მაიმუნს თავისი მფარველი მაიმუნის სურათი აჩვენეს. ჯერ დააკვირდა, დააკვირდა, მერე გახარებული აჰყლოპინდა: „მო-მეე“, „მო-მეო!“ იფიქრეს, იქნებ უბრალოდ სურათი საჩუქარი ეგონა და ამიტომ გაეხარდაო. აიღეს და სხვა მაიმუნის სურათი აჩვენეს. პატარამ დახედა თუ არა, მყისვე თავპირში წაიშინა ხელები. ხოლო როცა მეგობრის სურა-

ლოკოპინა

მიდის,
მიდის ლოკოპინა,
სასლი მიაქვს—ქვა და რკინა.
ეს როგორი ნაშენია,
რომ უფანჯროდ დარჩენია?
სადაც მიდის, უგელგან მიაქვს,
რა ქანს,
მისი საფარია!
მიგ ემაღვის ქანს თუ ნიავს
და მტრად მოსულ ჩიტუნანს.

ნანსოკა მალაზონია

თი დაუბრუნეს, სიხარულით პირიც კი ააწყლოპუნა.

თუ მთ ყოფაქცევას დაუეკირდებით, დარწმუნდებით, რა გონიერები არიან, რა საოცარი სიყვარული იციან და რა დიდი სიძულვილიც. როცა მათ თამაშს, კინკლაობას ან მოფერებას უყურებთ, არ შეიძლება გულიანად არ გაგეცინოთ.

ნახატები ლ. ხახუაშვილისა

(სინგილოში გავონილი ზღაპარი)

ერთი კაცი სახნავად წავიდა, თან კატა გაჰყვა. კატამ ტყის პირად იტრიალა, ინადირა, ჩიტები და თავები დაიჭირა.

უცბად ტყიდან ლომი გამოვარდა.

- გამარჯობა, ძმაო!
- გაგიმარჯოსო!
- როგორა ხარ? კარგადა ხარო?

— როგორ უნდა ვიყო, ვარ ჩემთვის, ვცხოვრობ, როგორც შეეფერება ჩემისთანა კატამატასაო.

— მიკვირს, მე მკავხარ. წვერ-ულვაში და სახე ჩემი გაქვს და ეგრე პატარა რატომ დარჩენილხარო?

— ჩემს ბატონს რომ იცნობდე, გაიგებდი, რატომ ვარ ასე პატარაო.

— ვინაა შენი ბატონი, ერთი ჯავრი ამოვიყარო!

- ჩემი ბატონი კაციაო.
- ვერ მიჩვენებო?
- რატომ ვერ გიჩვენებ, გიჩვენებ! აგერ იქა ხნავსო.

ლომი კაცთან მივიდა.

- გამარჯობა.
- გაგიმარჯოს! საიდან მოდიხარო? — ჰკითხა კაცმა.

— ე მანდ ტყეში ვიყავი, თქვენი ხმა მომესმა, გამოვეულ, ეს ჩემი ბიძაშვილი დამხვდა და შენთან მომიყვანაო, — უბასუხა ლომმა.

— კეთილი იყოს შენი მოსვლაო!

— გამიგონია, კაცი ბუმბერაზი რამეა, დიდი ღონე აქვსო, შენ კი თვალში პატარა მეჩვენები, ღონეც პატარა გექნებაო.

— დავეჭიდოთ და მასინ ვნახავთ, მე და შენში ვინ უფრო ღონიერიო.— უთხრა კაცმა.

— კარგი, ჩემი სურვილიც ეგ იყო! ნახნავემი მოჭრილი ხე ეგდო. კაცმა უთხრა ლომს:

— მე ჩემი ღონით ამ ხეს გავხეტქო! დაჰკრა ცული, სოლი ჩაუგდო, კიდევ დაჰკრა და ხე შუამდის გააბო.

ლომს უთხრა:

— აბა, ახლა დანარჩენი შენ გავხეტქო! ლომმა თათები ნახეთქში ჩაჰყო. კაცმა სოლს გამოჰკრა და ამოაგდო. მერე სახრე აიღო, უშხივლა და უშხივლა ლომს, იმდენი ურტყა, რომ ლომი შეეხვეწა:

— გამიშვი, ჩემზე ღონიერი ყოფილხარო!

კაცმა შეიბრალა და გაუშვა. ლომი წამოხტა, ერთი კი მიადახა კატას:

— ძმაო, შენი ბატონი მართლაც ღონიერი ყოფილა, მაგის ხელში შენოღენაც ვერ გავიზრდებოდიო!
და შეეარდა ტყეში.

2857

